

ה"ת 17635/02/22 - שירותים מכל לכל - אילת בע"מ, חברות, יעקב אשכנזי, חנה אשכנזי, כולם מיוצגים ע"י ואח'... נגד מדינת ישראל תחנת אילת, המשרד לאיכות הסביבה- משטרה ירוקה, מיוצגת ע"י, רשות המיסים ואח'...

בית משפט השלום באילת

ה"ת 17635-02-22 שירותים מכל לכל - אילת בע"מ ואח' נ' תחנת משטרה - אילת ואח'

לפני כב' סגן הנשיא, השופט מרדכי (מוטי) לוי

מבקשים 1. שירותים מכל לכל - אילת בע"מ, חברות,

2. יעקב אשכנזי,

3. חנה אשכנזי,

כולם מיוצגים ע"י עוה"ד חיה ויסברגר ואסף לוי

נגד

משיבים

1. מדינת ישראל תחנת אילת

2. המשרד לאיכות הסביבה- משטרה ירוקה,

מיוצגת ע"י עו"ד יוני שמיר

3. רשות המיסים אילת

רח התמרים 2, אילת

4. כונס הנכסים הרשמי

רח' התקווה 4 באר שבע

החלטה

בבקשה להשבת תפוס

1. לפני בקשה להשבת תפוס. מלכתחילה עתרו המבקשים להשבת "מסמכים מיני טאבלט, פלאפונים, 12 מחשבים, דיק או קי, כרטיסי אשראי, כרטיס סים, 4,515 יורו, 5,485 דולר, 210,120 ₪ ביובית מ.ר. 1268579, משאית לז. 6704370 ומשאית לז. 5374968 ואח' שנתפסו ע"י המשיבים בחיפוש שנערך ביום 24.1.22 בבית המשיבים ברח' הדישונים 549/2 אילת, במשרדי המבקשת 1 ברח היוזמה 2 אילת וממגרש המבקשת 1 באילת".

2. באשר לזהות המבקשים נטען בבקשה שהמבקשת 1 היא חברה בע"מ בעלת רישיון להובלת פסולת לצמיתות. המבקשת 2 היא הבעלים של המבקשת 1, המבקשים 2 ו-3 הם בני זוג והמבקש 2 עובד "מן המניין" אצל המבקשת 1.

3. הבקשה הועברה לתגובת היחידה החוקרת וזו בתגובתה מיום 21/2/22 הודיעה שהתפוסים שהשבתם התבקשה הושבו למבקשים למעט המשאיות, הביובית והכסף.

התיק נקבע לדין וזה התקיים ביום 21/3/22 (להלן-הדין). בדיון אישרה באת כוח המבקשים את השבת התפוסים על פי הודעת היחידה החוקרת "לגבי הפלפונים ולגבי המסמכים חברי עשו צדק וקראו למשיבים (המבקשים-מ.ל) והחזירו להם את המחשבים והטלפונים. את הסך של 250,000 ₪ חברי עשו תרגיל שאני לא אכנה אותו בשמו, אבל פשוט דחפו את הכסף לתוך תיק פש"ר שנמצא בבית המשפט המחוזי בב"ש, ברור לי לחלוטין שעם עשיית הצעד הזה לבית המשפט אין את הסמכות לדון כרגע בכספים. ... מה שנותר זה שתי משאיות וביובית. ... (פרוטוקול עמ' 2 ש' 10-1).

משכך החלטה זו תתייחס רק לכלי הרכב ביובית מ.ר. 1268579, משאית ל.ז. 6704370 ומשאית ל.ז. 5374968 (להלן- כלי הרכב).

4. עיקר טיעוני המבקשים בבקשה לעניין תפיסת כלי הרכב:

א. לא ברור מה טעם נתפסו שכן אין ראיות לביצוען של עבירות באמצעות כלי רכב אלו. כך, המשאיות מעוקלות ע"י המל"ל והביובית כלל לא קשורה למהות החשדות.

ב. תפיסת כלי רכב אפשרית לצורך אחת משתי תכליות: שימושן כראיה למשפט או לצורך חילוטן. משכך התבקש בית המשפט לקבוע האם ניתן להשיג התכלית ע"י 'חלופה תפוסה' כלומר: על ידי שחרור החפץ בתנאים שיבטיחו את מימוש תכלית התפיסה, תוך פגיעה פחותה בזכות הקניין של בעל הזכות.

ג. לצד זאת בחלק הכללי של הבקשה טענו המבקשים לתפיסה בלתי חוקית של כלי הרכב ממספר טעמים:

צו החיפוש הוצא על שם מבקש 2 שהוא עובד החברה ולא על שם המבקשות 1 או מבקשת 3 "ועל כן תפיסת כל התפוסים נעשתה שלא כדין"

צו החיפוש הוצא בחשד לביצוע עבירות של "...השלכת פסולת ברשות הרבים, סילוק פסולת לאתר שלא נקבע לכך ואי דיווח תשלום היטל הטמנה...ניהול תחנת מעבר... חשש לזיהום מים, ניהול עסק להובלת פסולת שלא כדין... ". עוד נטען שצו החיפוש לתפיסת המשאיות "...לא הוצא ע"ש אף מחזיק, התיר עריכת חיפוש ותפיסת משאיות בלבד ואת על המצוי בתוכן הא ותו לא! ..."

הדין מיום 21/3/22:

5. מצאתי להביא חלק מדברי הצדדים כפי שעלו בדיון.

באי כוחם של המבקשים טענו ביחס להליך התפיסה, מטרת התפיסה וטענות המבקשים בזו הלשון:

"... אנו עומדים על הבקשה בעניין הביובית שתפסו אותה ללא סמכות וללא צו חיפוש וללא שום עילה לתפוס את הביובית הזו שזה עסק נפרד, והמשאיות שתפסו אותן גם בניגוד לחוק. חברתי תראה פסיקה ותמחיש את העניין הזה שכל התפיסה הזו של המשאיות נעשתה בניגוד לחוק, ואני גם לא מבין למה היה מקום לתפוס את המשאיות האלה, שהרי החברה שירותים מכל וכל עושה גם היום מאמצים כבירים לעשות ניקיון בשטח, בין היתר מביאה טרקטורים על מנת להפוך את הקרקע ועומדים עם מסננות גדולות, יש לי סרטונים גם מהשבועיים האחרונים שמנסים להשתלט על כל מה שקורה שם. יותר מזה, גם היום על אף שהמבקשים הפכו להיות קשי יום, לא פחות, מעסק ענק לקשי יום כשאינן להם כמעט מה לאכול, עדיין מוצאים לנכון להמשיך בניקוי המגרש ומשלמים עוד 8,500 ועוד 11,500 ₪ למשאיות האלה ועוד 31,000 ₪, אני מציג חשבוניות, הכל על מנת להחזיר את המצב לקדמותו.

המילה דיספוזיציה לא מוכרת ליחידה התופסת כנראה, היא גם לא מכירה לדעתנו את הפסיקות שבהחזרות תפוס, ובעניין זה אפנה את הבמה לחברתי שהיא מומחית בתחום, היא תראה את הפסיקות הרלוונטיות ואחר כך נסכם. ...

מה שנותר זה שתי משאיות וביובית. לגבי הביובית, זו הייתה תפיסה של תפוס כמה שאתה רק יכול וכמה שיש לך מקום במשאיות, כי היו רכבים נוספים, משאיות נוספות שלהן לא היה מקום אז אותן לא תפסו.

לגבי הביובית, אין צו לביובית, היא נתפסה כמו שאמרתי - תפוס מה שאתה יכול. אז לגבי הביובית, אין קשר מכל מין וסוג שהוא בין הביובית לבין החשדות התלויים ועומדים נגד המבקשים. ביובית עושה דבר אחד והמשאיות אולי יכולות להיות קשורות לחשדות.

גם לגבי המשאיות, מעבר לטענה שהמשאיות האלה אין להן שום קשר לחשדות, הפסיקה בנושא החזקות תפוסים של רכבים של בית המשפט העליון, דרך המלך המקובלת במקרים כאלה היא שחרור, הפקדה של עד כ - 30% מערכו של הרכב, שלעיתים לא צריך הפקדה שכן אפשר להסתפק באיסור דיספוזיציה, יש מקרים מסוימים שבהם יש לתקן את הרכב אז תיקון רכב, בקיצור התניות מסוימות. אני אומרת לבית המשפט שזה תיק קלאסי להחזיר את הרכבים ואת הביובית, כשאשמח קודם כל לקבל את תשובת חברי מה התכלית של התפיסה שכן בהתאם לתכלית אנו גוזרים את האופציות. אם התכלית היא ראייתית אז תצלמו ותחזירו, אם התכלית היא חילוט אז אנו נכנסים לשחרור בערבויות, אם התכלית שהרכבים לא כשירים אני אתקן ושיחזירו לי אותם.

אני כבר אומר לבית המשפט, המטרה של חברי היא להזיק, היא לגרום לנזק, לכן אין לי ספק שהם יתנגדו לכך. ...

אני מפנה את בית המשפט לעמוד 10, שם חברי טוען שיש תפיסה לצורך מניעה ולשם התכלית הזו הוא נעמד כאן וטען לצורך מניעה, אבל מה? אחת המטרות העיקריות זה להניח כי באותו חפץ עומדים לעבור עבירה עתידית, לא משהו שהיה קודם או משהו שהיה בעבר או עסק שכרגע מוקפא מכח צו. רוצה לומר שהתכלית המניעתית היא תכלית עתידית. המצב הקיים, ובית המשפט ישאל את חברי אולי הוא יגיד את זה, העסק הזה לא קיים כרגע, העסק הזה סגור בהתאם לצווים, העסק לא פעיל כרגע, לא עובד. אין חולק שחברי פה טוען שיש סמכות של תפיסה.

הרכבים יכולים לשמש להם לדברים אחרים, גם אם העסק לא עובד.

חברי הסביר את הסמכות לתפוס, אין חולק שיש סמכות לתפוס אבל הוא לא מצא לנכון מראש להוציא צו כפי שהוא אומר שיש לו ראיות על הביובית. זה שיש לו סמכות זה יפה, הסמכות היא תפיסה עד דיון בפני בית המשפט. אז הוא תפס, עכשיו יש דיון לתכלית התפיסה ונראה שהתכלית היא סוג של עונש, אתם ביזיתם את בית המשפט, אתם בשנת 2009 קיבלתם ככה, בשנת 2011 קיבלתם ככה, ואני קורא את כל פסקי הדין שהוא הגיש לבית המשפט, אני לא רואה תפיסה אחת של משאית, למה פתאום מזכירים משאיות שלא קשורות לעסק. יותר מזה, כל הצווים הם על חברה אחרת, אנו מדברים על שירותים מכל לכל, זו החברה. הוא בא מחברות שהיו בשנת 2011 ונסגרו. ...

אני מגישה את פסק דינו של כב' השופט מזוז מבית המשפט העליון בתיק 2224/15 ותיק 2227/15 צביקה מייברג, במסגרתו כב' השופט מזוז מדבר על תפיסתם של רכבים כשהדרך המקובלת היא להורות על החזרתם בהתאם לנדרש כפי שפרטתי בתחילת הדיון. אני מגישה גם את החלטת כב' השופט שפסר מבית המשפט המחוזי בב"ש, בית המשפט בא ואומר יש לבחון ראשית כל האם המשטרה פעלה בסמכות כאשר תפסה את הרכב. אני חוזרת ומזכירה, יש פה ביובית שנתפסה שלא בסמכות ולאחר שבית המשפט בודק האם המשטרה פעלה בסמכות בעצם בית המשפט בא וקובע מהן התכליות שאני חוזרת ואומרת, שלושת התכליות אינן כוללות תכלית מניעתית אלא תיעוד, חילוט ותכלית של רכב פגום שצריך לתקן. בכל מקרה כל הדרכים מובילות לקראת זה שמדובר במקרה של תפוס, במקרה החמור ביותר על בית המשפט לקבוע ערבויות במקסימום של 30%.

מנגד טען בא כוחה של משיבה 2 והשיב לטענות המבקשים בדברים הבאים:

"לגבי שתי המשאיות, שתי המשאיות נתפסו בצו של בית משפט לאחר שהונחה תשתית בפניו. התשתית אם צריך אני אציג בפני בית המשפט, דוחות שקושרים את שתי המשאיות לעבירות סביבתיות, כאשר לגבי הביובית התפיסה שלה הייתה בסוף יום לאחר שהצטברו די ראיות וקם חשד סביר שגם הביובית

משמשת לביצוע עבירות סביבתיות ועל כן נתפסה. בהתאם לסמכות מפקחי המשטרה הירוקה על פי חוק הגנת הסביבה המורשים לתפוס כל חפץ הקשור לעבירה. זה לעניין הסמכות.

לעניין נסיבות ביצוע העבירה ולמה אנו מסרבים להשיב את התפוסים. יש אבחנה בין מקרה בו נתפס מישהו פעם ראשונה על אירוע בודד, זניח, נכון שהפסיקה מתייחסת לאותם מקרים שצריך ואפשר לשחרר בתנאים המקובלים, אך לא כך פני הדברים כשמדובר במישהו שלמעלה מעשר שנים בזלזול בבתי המשפט, בהוראות החוק, ברשות המדינה, ועושה כל העולה על רוחו. כבר בשנת 2010, לפני למעלה מעשור, מר יעקב אשכנזי וחברה אחרת שהייתה אז פעילה הורשעו בשני הליכים, הליך של איכות הסביבה והליך של תכנון ובנייה, שני ההליכים מתייחסים למתחם, אותה תכנת מעבר נשוא החקירה בענייננו. בשני גזרי הדין הורו למשיבים לסגור את העסק ולהפסיק את הפעילות. המשיבים כנראה שהשיקול הכלכלי היה חזק מהם המשיכו בשלהם. בשנת 2017 המדינה הגישה בקשת ביזיון אשר התקבלה, כב' השופט גל שלמה טייב בהחלטה מנומקת דוחה את כל הטענות של המבקשים וכל הפעולות שניסו לעשות עד אותו מועד להסדיר את המפגע, וקבע שהם מבזים את בית המשפט וחייב אותם בקנס יומי, אלא מה? בשנת 2019 המבקשים רצו לבית המשפט וביקשו ארכה נוספת וטענו טענות הקשורות למצב כלכלי. גם הפעם בית המשפט, כב' השופט ליאורה אדלשטיין דחתה את כל הטענות ואף בלי היסוס הטילה על המבקשים הוצאות בשל טרטור בית המשפט בבקשות סרק.

2021 - 2022 המבקשים ממשיכים להפעיל את אותה תחנת מעבר אחרי שנתצו לא פעם ולא פעמיים ולא שלוש לסגור. שתי המשאיות תועדו כאשר הן מפעילות את תחנת המעבר, אגב, היו שם עוד כלים שגם לגביהם הוצא צו אבל בשל מצבם המכני הם לא נתפסו, הם בעצם מושבתים. גם ביחס לביובית הצטברו די ראיות הקשורות אותה לפעילות ללא רישיון עסק תוך סילוק שפכים בצורה לא חוקית, ועל כן התקבלה ההחלטה.

באשר למגמת הפסיקה באירועים דומים, אני אפנה לשורה של החלטות, חלקן מהעת האחרונה, כאשר מתייחס באופן מפורש תוך הפניה לערכאות של העליון, לכך שמי שמבצע עבירות באופן שיטתי על פני שני תוך זלזול בוטה בהוראות החוק ובית המשפט, לא ניתן לתת בו אמון. התכלית הראשונה היא תכלית מניעתית. השלב הבא יש גם תכלית חילוט, אבל היא לא לבד, יש בעיקר תכלית מניעתית וזו הפסיקה אליה מיד אפנה, תכלית המניעה היא אחת מתכליות התפיסה שנקבעו בבש"פ אותו אגיש.

אני מגיש את כתב האישום משנת 2011, החלטה של כב' השופט טייב והחלטת כב' השופט אדלשטיין.

ביחס למסמכים שהציג חברי, הטענות שהם מנקים את המתחם הזה כבר נטענו ונדחו. וביחס למסמך משיום 31/01, צריך לזכור שלמבקשים יש רישיון שטרם בוטל להובלת פסולת ולכן מהמסמך הזה לא ניתן ללמוד האם מדובר בפינוי או לא, או שמדובר בפעילות של כניסה שגרתית לאתר הטמנה. כך או כך אין בכך כדי להפחית מעוצמת הראיות ומהחשדות המיוחדים.

דין והכרעה:

6. תיק החקירה הועבר לעיוני.

7. הגם שטענת חוסר הסמכות או תפיסה בלתי חוקית של כלי הרכב נזנחה על ידי ב"כ המבקשים בדיון ("חברי הסביר את הסמכות לתפוס אין מחלוקת שיש סמכות לתפוס...") מצאתי להידרש לה בקצירת האומר. עיינתי בצווים שניתנו ע"י השופטים החתומים עליהם ולא מצאתי את הפגם האמור.

הצו כנגד המשאיות (תיקי צ"ח 48013-01-22 ו- צ"ח 48025-01-22 שנחתמו ע"י כבוד השופט אדלמן כנגד כלי הרכב עצמם לתפיסתם שלהם יהא הבעלים אשר יהא. לו אכן היה למבקשת 1 מעמד שונה, לאמור שהיא עצמה לא נחשדה בביצוע העבירות אולי היה טעם להעלות טענה שרכביה נתפסו על ביצוע עבירה של אחר ברם, לא זה המצב. נהפוך הוא. המעיין בתיק צ"ח 44264-01-22 מגלה שהבקשה התייחסה למשרדי החברה ברח' יוזמה 2 אילת והעתירה היא לתפיסת החפצים "רכבים, ניידים, מסמכים, כספים, ספרי חשבונות וכדומה, לרבות תפיסת כלי רכב מ.ר. 5374968, 6704370 ו/או כלי רכב נוסף אשר נמצא בשימוש ו/או בשליטתו של נשוא הצו, במקום בו הרכב יימצא ולרבות מסמכים, כלי רכב, מזומנים, וכל שהחזקתו הושגה בעבירות המיוחסות." כך, ההחלטה ניתנה ע"י כב' השופטת אדלשטיין לאחר שעיינה בתיק החקירה (ראו פרוטוקול החתימה על הצו).

דעתי מתחזקת לאחר עיון בתיק החקירה שהועבר לעיוני.

8. לעניין התכליות של התפיסה טען בא כוחה של משיבה 2 שבנוסף לשתי התכליות עליהן הצביעה באת כוחם של המבקשים, צרכי חילוט או כראיה במשפט, קיימת תכלית שלישית והיא 'תכלית מניעתית'.

טרם התייחסות לאותה תכלית שלישית - תכלית מניעתית - יודגש שהפסיקה אליה הפנתה באת כוחם של המבקשים קובעת הפקדה של 30% משווי הרכב שנתפס על מנת לשחררו.

המבקשים לא הציעו סכום כלשהו להפקדה העומד בקריטריונים אליהם הם הפנו בטענותיהם. אין לפני את שווי הרכבים שנתפסו, אין לפני, כאמור, את הצעתם להפקדתם סכומי כסף לצורך שחרורם. משכך, גם אם הייתי מבקש לקבל הבקשה, לעת הזו, אין לפני כל תשתית שהייתה אמורה להיות מוצגת על ידי המבקשים. ברור שלא אפשרי בנסיבותיו של תיק זה רק להורות על שחרור כלי הרכב.

9. בא כוחה של משיבה 2 הפנה לעניין התכלית המניעתית, בין היתר, לקביעותיו של כבוד השופט ניצן סילמן מבית המשפט המחוזי בחיפה במסגרת ע"ח 30876-07-20 מובילי הר הנגב בע"מ נ' משטרה

ירוקה (26/7/2020).

וכך קבע שם כבוד השופט סילמן:

"הפסיקה שדנה בנושא, הבחינה בין תכליות התפיסה, כאשר מקום בו התכלית הנה מניעתית, נטיית התפיסה תהיה גדולה יותר, שכן להבדיל מחילוט כתכלית, השבת הכלים עלול להביא להישנות אירועים.

"ביסוד התכלית המניעתית טמון אינטרס ציבורי למנוע או להקשות באופן ניכר על עבריון את מימוש זממו הפלילי באמצעות שלילת החפץ המיועד לשמש אמצעי בביצוע עבירה. סמכות זו היא אמצעי אחד מיני רבים, במלחמת רשויות אכיפת החוק בפשיעה" (רע"פ 6990/10 דדון חזי וציון 1992 בע"מ נ' מדינת ישראל).

אלא שגם בתפיסה שמטרתה מניעתית, חל עיקרון של מידתיות, בהתאם לאמון שניתן לרחוש לאותו צד אשר התפוסים שייכים לו. ראה לעניין זה ע"ח 33157-10-17 א.א. שאקר עבודות עפר בע"מ נ' משטרת ראש העין.

ביסוד התכלית המניעתית טמון אינטרס ציבורי למנוע או להקשות באופן ניכר על העבריון לשוב ולבצע עבירות באמצעות שלילת החפץ המיועד לשמש אמצעי בביצוע העבירה. תכלית מניעתית זו ונועדה להקשות על העבריון המיועד להוציא מן הכוח אל הפועל את תכניתו הפלילית.

בהקשר זה ראו דברי בית המשפט ברע"פ 1792/99 גאלי נ' משטרת ישראל (10.6.99):

"פירוש זה מתחזק בשוותנו נגד עינינו את תכליתו של החוק. והיא: הקניית סמכות למשטרה לתפוס חפץ במקום שיש יסוד סביר להניח כי אותו חפץ עשוי לשמש בעבירה, ובמטרה למנוע מבעליו יכולת לעבור בו עבירה נצפית. הגיונו של החוק מדבר בעד עצמו. אם אמנם "יש... יסוד סביר להניח" כי בחפץ פלוני עומדים לעבור עבירה, היעלה על הדעת כי המחוקק יעמוד מנגד ויחריש? נוכח הדברים המפורשים שבסעיף 32(א) לפקודת החיפוש, הנקבל כי המחוקק ימנע את המשטרה מתפיסת נכס במקום בו יש יסוד סביר להניח כי עומד הוא - אותו חפץ - לשמש בביצועו של פשע? הקושיה קושיה, והתשובה בה".

השאלה כאמור, הנה- אם בית המשפט יכול לבטוח במבקש ההשבה, כי השבת התפוס לא תביא לשימוש עבריוני לכאורה, חוזר. חלק מבחינה זו יעשה ע"י בחינת העבר הפלילי, חזרתיות באירועים, ועוד.

בהלכת שאקר (כב' השופט ד"ר קובו לעיל) נסקרו החלטות של בית-המשפט העליון אשר אישרו תפיסה של משאיות ללא מתן אפשרות להחזרתן, בשל התכלית המניעתית (לדוגמה: רע"פ 9747/08 תחריר נ' מדינת ישראל (20.11.08); רע"פ 10301/07 עודה נ' מדינת ישראל (16.12.07); 6292/10 הובלות עבוד בע"מ נ' המשטרה הירוקה המדור לאיכות הסביבה (5.10.10); רע"פ 6990/10 דדון חזי וציון 1992 בע"מ (24.11.10); רע"פ 10104/16 סקר נ' מדינת ישראל (12.2.17)).

כב' השופט קובו בחן ההלכות וסבר כי לא ניתן ללמוד מהן גזירה שווה למקרה בו עסק.

"באותם מקרים דובר על משיבים אשר חזרו וביצעו עבירות דומות, על פי רוב תקופה קצרה יחסית קודם לכן, או שעברם הפלילי בתחום זה הינו משמעותי, כך שנקבע שלא ניתן לתת בהם אמון. כך למשל, ברע"פ 9747/08 לעיל נקבע כי למבקש עבר פלילי בתחום השלכת פסולת ברשות הרבים, ורק לאחרונה הורשע בעבירה שכזו, ואף במסגרת חקירה המתנהלת נגדו הודה כי שפך 18 טון פסולת. ברע"פ 10301/07 לעיל, נקבע כי למבקש עבירות קודמות בתחום זה ממש, וזמן קצר קודם לביצוע העבירה שוחררה המשאית בצו של בית המשפט והמבקש הוזרז כי אם ימצא חוטא שוב יביא הדבר לחילוט הרכב. ברע"פ 6292/10 לעיל, נקבע כי המבקשת מעורבת לכאורה בעבירות מסוג זה זו הפעם השלישית. ברע"פ 6990/10 לעיל נקבע, כי מנהלי החברה הם בבחינת "שור נגח" ויום לפני הדיון בערעור נעברה על-ידי החברה עבירה נוספת כשמשאית בבעלותה שפכה שוב פסולת בניין ברשות הרבים. ברע"פ 10104/16 נקבע כי המבקש הינו עבריין סביבה סדרתי אשר חוזר ומבצע עבירות סביבה מזה 27 שנים, תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בר הפעלה, וכי מדובר ב"שור מועד". "

10. הנה כי כן קיימת תכלית שלישית היא תכלית מניעתית. כמו במסגרת התכליות האחרות, כעולה מהחלטתו של כבוד השופט סילמן השאלות אליהן על בית המשפט להידרש הן המידתיות מצד אחד ויכולתו של בית המשפט לתת אמון במבקשים שלפניו מצד שני.

בנסיבותיו של תיק זה בו אין זו הפעם הראשונה שהמבקשים (לפחות מבקשים 2 ו-3 ראו להלן) הפרו את הוראות החוק ועברם מכביד הכף נוטה בשלב זה להורות על המשך תפיסת הרכבים.

אדגיש שלא נעלמה מעיני טענת המבקשים שההפרות הנטענות לעת הזו אינן הפרות של חברה קודמת נגדה הוצא הצו בשנת 2010 "חברת שרותי אשכנזי אילת בע"מ" שכן המבקשת 1 היא אישיות חדשה ונפרדת. איני יכול לקבל טענה זו והיא אינה יכולה לשמש הגנה למבקשים 2 ו-3 אשר המשיכו להפר את החוק והפעם באמצעות המבקשת 1. קבלת טענה זו של המבקשים תוביל למצב בו ניתן יהיה להמשיך ולהפר החוק, לזהם את הסביבה כל פעם על ידי הקמת חברה חדשה שתתנער ממעשיה של חברה קודמת המנהלת על ידי אותם מנהלים ובעלים. מבלי לגרוע באמור אפנה בהקשר זה לחקירתו של מבקש 3 מיום 24/1/22 שורה 17 וכן לחקירתה של מבקשת 2 מיום 24/1/22 ש' 100-109.

11. באת כוחם של המבקשים הפנתה להחלטתו של כבוד השופט מזוז בעניינו של צביקה מידברג. קראתי את ההחלטה ואין בה כדי לתמוך בטענות המבקשים (" לעיתים לא צריך הפקדה שכן אפשר להסתפק באיסור דיספוזיציה ... בקיצור התניות מסוימות") או להנחות החלטתי בתיק שלפני הן בשל העניין הנדון והן בשל ההחלטה עצמה. באותה החלטה דובר על מי שנחשד בסופו של יום בהחזקת סמים שלא לצריכה עצמית לאחר שהראיות לכאורה לסחר בסמים נחלשו. על בסיס החולשה בראיות ביקש מידברג להשיב לו את רכבו:

"בא כוחו של העורר טען, כי החולשה הראייתית שנמצאה בעניינו צריכה להביא גם להחזרת רכבו, אף על פי שהמשיבה מבקשת לחלט אותו בסוף המשפט. בית המשפט קבע כי בנוגע להחזרת הרכב יש לנגד דרך המקובלת, ולהורות על שיעבוד פוליסת הביטוח של הרכב לידי המשיבה, ועל הפקדת בטוחה בגובה שליש משווי הרכב, שהוסכם שהוא סכום של 10,000 ₪. כן נדרש מהעורר להתחייב שלא יעשה כל דיספוזיציה ברכב." [בש"פ 2224/15 צביקה מידברג נ' מדינת ישראל (2/4/2015) ס' 4 להחלטה].

בית המשפט העליון דחה את הערר (שכלל גם ערר על החלטה על הפקדה כספית לצורך יציאה מהמעצר

באיזוק אלקטרוני לליל הסדר (וקבע:

" לא מצאתי כי נפל פגם בהחלטות בית המשפט קמא, ועל כן דין שני העררים להידחות.

...

ובאשר לשחרור הרכב התפוס. כידוע, התכלית העומדת בבסיס הטלת ערבויות על שחרור רכב תפוס ("חלופת תפיסה") היא הבטחת האפשרות לחילוטו העתידי (בש"פ 342/06 חב' לרגו עבודות עפר בע"מ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.3.2006), בש"פ 5550/08 שמעון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (8.7.2008)). העורר לא כופר בכך שההפקדה שנקבעה בעניינו היא בשיעור הנהוג שנקבע בפסיקה (עניין שמעון, בש"פ 6159/01 אבו עמר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 817 (2001), בש"פ 3616/11 זגורי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (24.5.2011)). משנקבע כי קיימות ראיות לכאורה בעניינו של העורר, הרי שהתכלית האמורה של הבטחת האפשרות לחילוטו העתידי של הרכב בעינה עומדת, ואיני סבור כי יש בטענות בדבר "חולשה" כזו או אחרת בראיות התביעה כדי להשליך על הצורך בהבטחת תכלית זו. (בש"פ 2224/15 הנ"ל ס' 7 ו-9 להחלטה).

12. לאחר שעיינתי בחומר החקירה, קראתי את החקירות שמעתי את הצדדים בדיון שהתקיים לפני, בשים לב להתמשכות ההפרות של הצווים אשר ניתנו מהלך השנים הצורך המניעתי ואי הצעת הפקדה או פתרון שיפיג את החשש מהמשך ההתנהלות של המבקשים לא מצאתי בשלב זה להורות על השבת התפוסים.

13. יחד עם זאת, ככל שתוגש בקשה חוזרת עניינית הכוללת הצעה להפקדת סכום כספי על פי הקריטריונים שנקבעו בפסיקה 30% משווי הרכבים התפוסים ששווים יוכח והתחייבות אישית של כל אחד מהמבקשים שלא לפעול בתחום העיסוק שעסקו עם כלי הרכב, התחייבות שתכלול התחייבות כספית על הפרה עתידית תישקל הבקשה.

הבסיס לכך נעוץ, בין היתר, בדברי באת כוחם של המבקשים שטענה בדיון "...העסק הזה לא קיים כרגע, העסק הזה סגור בהתאם לצווים, העסק לא פעיל כרגע, לא עובד. אין חולק שחברי פה טוען שיש סמכות של תפיסה. הרכבים יכולים לשמש להם לדברים אחרים, גם אם העסק לא עובד." (פרוטוקול עמ' 4 ש' 17-19).

14. כללו של דבר בשים לב למובא לעיל הבקשה להשבת כלי הרכב נדחית.

15. תואיל המזכירות לשלוח החלטתי לצדדים ולסגור התיק.

ניתנה היום, ח' ניסן תשפ"ב, 09 אפריל 2022, בהעדר הצדדים.

